

PASĂREA CARE A CĂZUT PE MASĂ

Luminița Potîrniche¹



prin cerul ăsta au umblat păsări fără picioare
știu eu se văd urmele și în grădină s-au scuturat
poamele vinete ouăle înghețate fără vină
iarba albă de necules s-a cățărat pe rotocoalele
de sârmă ghimpată
să aruncăm cenușa pe casă zice mama
să aruncăm păsărilor fără picioare un cer de cădere
liniștitoare lemne s-au ars în așteptarea lor
acum fie cum o fi întoarcerea prăbușirea sau domesticirea

¹ Poetesă, Galați.

în ceaun vom fierbe ploile ca să scoatem gustul ăsta ursuz
din pasărea care a căzut pe masă
fă-i înaripatei semnul cuțitului și las-o să se zbată
la noapte zăpada va fi roșie și noi vom visa ca orbii

viforul sparge lemne în stradă
gerul a răsturnat mai devreme
o căruță cu buturugi

tata așteaptă ca fierăstrăului
să-i crească dinți albi de lapte
stele scrâșnesc

din locurile în care n-am fost
am păstrat amintirea intactă
de parcă mereu n-am fost
chiar și în clipa asta deșartă
nostalgia ciugulește dintr-un posmag
dureros
apoi bea apa care o duce

noi eram curați
aveam albie și lighean
și prin burlane

curgea luna
ca un săpun de casă
apa ploii făcea spumă
sodoasă
curăța bine
asfaltul nopții
eram curați o săptămână
cu o găleată de crini
cu o brazdă de regina nopții
mai târziu cu o petunia
care semăna cu o cupă
de gramofon
culorile veneau la rând
ca un curcubeu în desfășurare
acum cred că pământul
nu învățase încă
să fie noroi cu noi

pe o față de masă cu margarete
nu puteam mânca decât
dimineața unei copilării
un șorț așteaptă în cuier
ca să se termine ziua
mâine flămânzii vor fi cei nevisați
pe negativul unei concepții
doar Dumnezeu vede
câte plăcinte cu mere

câți șerpi în zadar

cred că a trebuit să învăț pe de rost
locul care nu mai există
să pun bradul în camera rece
să îl împodobesc cu tăcerile învelite
în foiță de aur
din peretele estic să izvorască
lacrima sub formă de icoană
piciorușe mici sfinte
înfășate într-un lemn-mamă
și timpul care nici el nu există
să înfășoare firesc
lumea utopică a unui continent
deslușit doar de plecările noastre

întoarce-te de unde ai plecat
bradul e negru
între uși vopsite cu unt
curenții miros a săpun de rufe
făcut din grăsimea întunericului
nu e acasă nici piticul
pentru care s-au imaginat
aceste povești înspăimântătoare
cu uriași care cresc peste noapte
și te privesc de sus

te împiedici de praguri de beci
un glob de sticlă
îți atârnă în ochi
un clopoțel în ureche
sună golul să se trezească
la niște geamuri care nu există
dacă nu privești afară
o ninsoare albastră
este apa de la nașterea ta
nu e frig încă
nimeni nu vorbește
despre ce i-a adus aici
nu au guri să spună lumină
lemnul e bun
din el se va face
în viețile viitoare bolta
din arce
porumbeii vor ciuguli alice
dintr-o jucărie
timpul va avea balamale
doar pentru închidere
mai zi ceva muțenie
cu scoarță veche de oltenia
deasupra cerului
inspirația vine mai târziu
în seara câinilor lungi
urlă parcă am avea vecini
în lumea asta
într-o regulă de trei simplă
nu știi cine stă sub fracție

numitorul e un ceas de noapte
care răsuțește țigări în hârtie de învelit copiii
firișoarele de tutun sunt bucuroase
se urcă în patul păpușilor
ne jucăm într-o tabacheră
de-a soldații unei păci distruse
de strănutul șpionului din mintea noastră
batista de pe obraz
cu monograma familiei
aduce a melc